

Павелъ. Остави ме, майко, остави ме, нищо не ми се говори. Тъй ми е причернѣло на очитѣ, че—

Хаджи Николина. Гледай го, причернѣло му на очитѣ! Че какво има за причерняване. Имота ти ли не е имотъ, жена ти ли не е вредна и разумна, или що? (пакъ го погледва). Ако и на майка си не кажешъ какво ти е на душата.

Павелъ. Ни майка, ни баща — никой не може ми помогна.

Хаджи Николина. Боже, Господи! Какво става съ тия млади хора! Слушай, Павле, слушай сине, то е кжца: и ще се посрѣщнете и ще ви докривѣй! Може ли домъ безъ нѣщо. Ама това е, че трѣбва да се потърпява; трѣбва прошка. Кой не грѣши! Азъ ей сега ще слѣза при булката, ще питамъ и нея. Ако е грѣшката у нея, тя ще ти поиска прошка. Въ тозъ животъ не бива безъ прошка. Че не сте се сбрали за день или година. То не бива тъй майка.

Павелъ. Грѣшка отъ грѣшка има разлика.

Хаджи Николина. Не говори тъй! Не, булката не е лошава жена. Такава умна, добра, учена...

Павелъ. Защото е умна и добра, за това ми кжса сърцето я.

Чува се потропване.

Павелъ. Влезъ!

Влиза Тепавски.

Хаджи Николина. (Като вижда Тепавски). Тамамъ на врѣме дойде, Георги, да пораздумашъ Павла. Стари другари, все по ще се послушате. Хайде азъ ще ви оставя сами. (Излиза).

Дълго мълчание.